

Sanna och falska
christnas
kännemärken,
förnämligast af
deras tal, i
anledn...

1700-1829 81 G Br. 1785

National Library
of Sweden

Kännemärken

Sanna och Falska Christnas
Kännemärken,
Förnämligast af deras
Tal,

I anledning af Christti utlåtelse,
Matth. 12: 34, 35.

Där hjertat med fullt är, däraf talar mun-
nen. En god människa bär godt fram af
hjertans goda fatabur; och en ond
människa bär ondt fram af en
ond fatabur.

Författade uti Twänne

Sånger.

Den Förre:

Som hjertats fataburen är, m. m.
Sjunges som: O Gud det är en hjertans tröst, ic.

Den Sednare:

Af hjertats fullhet talar munnen, m. m.
Sjunges som: Min själ och sinne låt Gud råda, ic.

Jämte

Företal och Bihang.

Andra gången uplagd.

F U L U N,
Tryckt hos PEHR OL. AXMAR, 1789.

Vita. In.
Aukt. pr. 1785
(1785)
1700-1829

Imprimatur:
Stockholms Consistorium den 10 Au-
gusti 1785.

Ad mandatum

E. M. LINDSTRÖMER.

V. Confist. v. Notar.

Matth. 7: 16 = 20.

Utaf deras frukt skolen i känna dem,
med mera, som följer.

Läs ock Luc. 6: 43, 45.

Söretal.

Sast räkning skal bli på domedag gjord
För alla, alla fåfångliga ord,
Som Sanningens mun och sjelf hafwer sagt*),
Så tror dock många, at de äga magt,
Hållt när de äro i lustiga lag,
At dårligt tala til werldens behag,
Slift tal, en gammal och rådande last,
Som måst smittar barn och ungdom i hast,
Samt qwäfwer Guds ord, Gudsfruktan och
dygd,

Bli'r fbga påtalt ell' ansedt med blygd.
At söka mota så skadeligt gift,
Har man, likformigt den Heliga Skrift,
Författadt närwarande Sånger två.
Deraf kan en hwar nu se och förstå
Antingen han är wår Frälsares wån,
Ell' wil i werlden ej kännan igen,
Anten han wåger sin ord på gullwigt**),
Ell' har ej på dem tilbörli'g uppsigt.
Derjämte betänk hwad här sägs förut:
Betrakta alt wäl från början til slut.
Den som gör wågen til himmelen bred,
Drifs af lögnens far, som är wrång och wred.
Den är med satan, men Jesum, emot,
Som afhåller folk från alfwarlig bot.

B 2

Wä-

*) Matth. 12: 36.

**) Cyr. 28: 9.

Wägen til lifwet är sannerlig smal;
De få, som finnan †), fly skadeligt tal:
Fly ej blott swordom och annan stembhet;
De, altid öme om fredat samwet,
Fly ock fåfångt prat, skämt, löje och lek;
Kort, fiendens alla snaror och stref.
Hwar uplyst Christen, som sanning utwalt,
Bet, at werldens barn de synda i alt.
Den helga Skrift ock det tydligt kungör *),
Hwarpå hwar och en noggrant akta bör.
Med hwad hålst är kårt och tänkes på måst,
Är hjertat upfyllt, begäret ock fåst,
Guds Ande wårkar i hjertat godt wårk;
Djeswulen wårkar det ondt är. Ock mårk:
Tungan är hjertats tjenstfårdiga tolf,
Intyga Guds ord och alt sannings folk.
Ty just som hjertats beskaffenhet är,
Äre måst orden, som tungan frambar.
Är hjertat upfyllt med kärlek til Gud,
Så talar man likt Hans wilja och bud;
Men är det upfyllt, med kärlek til werld,
Så talar man hålst om dårskap och flård.
Den detta ej ser, är andelig blind,
Och drifs som et wrak af köttis-lustans wind.
Drimligt at tro dens hjerta är godt,
Som för skadligt tal ej affky har fått.
Drimligt, Gud älska af hjertans grund;
Och heligt ej leswa hwar enda stund.

Omöje-

†) Matth. 7: 14. *) Rom. 14: 23. Tit. 1: 15, 16.

Ombjeligt förer du andelig strid,
Om du med werlden har nöje och frid.
Och är icke du en andlig stridsman,
Ej heller Guds barn du då vara kan.
Låt vara, du är för årbarhet bögd,
Låt vara du är med grofhet misnögd;
Så kan du ändå ej åga Guds Nåd,
Ej gagnat dig af hans kärlighets råd.
Dig frågas, om du sann bättring har gjort?
Flyr, hatar du syndigt alt, smått och stort?
Har, nödsfäld; du sökt Guds nåd och sann tro,
Samt känna fått tröst, hugsvalelse, ro?
Är Jesus din högst förnöjande skatt?
Är hjertat hos honom 'båd' dag och natt?
Är Guds ord och bönen ditt tidsfördrif,
Och värddar du bmt ditt and'liga lif?
Har du af werlden hat, tadel och spe,
För det du söker dig troget bete?
Finner du detta, så står det til wäl;
Hwar icke, är du en syndenes träl.
Så pröfwa dig då, o människo barn!
Och akta dig wäl för djefwulens garn.
Låt ingen, eho, få förföra dig
Från Guds klara ord, at blindwis tro sig.
Tänk städs på din död, på Gud och hans dom,
Och laga at du på nåd ej fins tom.
Stor frögd får du då i sällhetens land.
Högst fastligt at bli en helvetes brand.

I Jesu Namn!

Sanna Christnas Kännemärken.

Som hjertats fataburen är, Så talar jämsväl munnen. En Christen, som har Jesum kär, Och stråfvar blifwa funnen Rättfinnig utaf hjertans grund, Han flyr onyttig ord hwar stund, Och wisligt tal framförer.

2. Så stor förnjelse han haft I syndigt tal och flården, Den tid han stod mot nådens kraft Och har behogat werlden; Så stort är nu ock des misslag Til all slags synd mot Herrens lag, Sen han Guds nåd har wunnit.

3. Han wet at Gud, som gifwit har Förnuft och talegåfwa, Och godhet för oss aldrig spar, Wi böre altid läfwa, Och tungan krufa til hans pris, Men ej på otillbörligt wis, Til Skaparens wanära.

4. Han wet at alt af tron bör gå, Allt göras til Guds ära, I Herrens Jesu namn också, Likmäßigt Skriftens lära *); Och hwad som strider däremot, Det hindrar en rättslafvens bot, Sann tro och helig wandel.

5. Wet

*) Rom. 14: 23. 1 Cor. 10: 31. Coll. 3: 17.

5. Wet ock at satan går omkring, Och fre-
star trogna alla: Försöker först med smärre-
ting Bereda dem at falla; Och om han kan
förleda dem Til at misbruka tungans lem,
Snart seger han då winner.

6. Fördenfull har en Christen satt Et he-
ligt lås för munnen, At wårda nådens dy-
ra skatt, Och ej bli öfvermunnen Igenom
ondt och skadligt tal, Som, jämt annat gjor-
de qual, När synden han fick känna.

7. Kengjord i Sions helso-brunn Från syn-
denes spetålska, Wil han beprisa med sin
mun Och af alt hjerta ålska Wår gode Gud
Och Frälserman: Ja, söka städs, så widt
han kan, Guds rike at föröka.

8. Därföre alt hwad nyttigt är Och til
förbättring länder, Hans mun från hjertat
nu framgår. Han första slit använder, At
nyttja nådetiden wäl, At rikta sin och nåstans
själ Med det som ewigt gagnar.

9. Med Gud, vårt hopp, wår hjelp och
tröst, Han talar alla stunder, Dels med, dels
utan ord och tröst, Måst om hans nådes under;
Och tackar utaf hjertans grund För all den nå-
de och misfund Gud gjort och städs bewisar.

10. Därjämte han ock ödmjukt ber, At
Gud täcks nåd förlåna Til at ju längre,
desto mer, Med trohet honom tjäna; Och
aldrig wika från hans råd; Men wåra til i
wisdom, nåd Och Christeliga dygder.

11. Den fallna syndar'n ger han råd, At
sig för Gud ödmjuk; Och, medan han kan sin-
na

na nåd, Bön, flit och medlen bruka, Ut syn-
den kånna, ångra, fly, Nådhunggrande til
JESum fly, Och hans förtjänst omfatta.

12. Så yrkas jämwäl på den plikt, Ut
helig wandel föra, Guds ord och doys för-
bundet likt, Och sig alt mera göra Från köttis
och andans smittor ren, Fly alt det som är
tron til mehn, Och nådens sol bortffymmer.

13. Gud helig är, Och wil at wi Helige
skole wara. Han kan omöjeligen bli Hos
den som fort wil fara I onda werldens les-
nadsfätt, Ej hålla sig til JESum tätt, Ej
tro med gärning wisa.

14. Den som sig kånner arm och swag, Samt
fiendernas rånker, Han til alt syndigt har
missag, Och ståds på ändan tänker. Men en
wårdslös och and'lig blind Bli utaf sina lu-
stars wind, Samt werld och satan drifwen.

15. Stor är den konst och arga list, Som
satan altid öfwar, Så wäl mot den sin tro
har mist, Ut han sig ej bepröfwar, Och ge-
nast söker nåd igen; Som ock mot den där
är Guds wän, Ut fresta och bedraga.

16. Dårnäst så är wår onda werld Utlård
til at förföra, Och den blir snart af henne
snård, Som ej wil tro och höra, Ut han
bör enda sällskap fly, För synd och des til-
falle fly, Som för de grymma ormar.

17. Wårt eget kött har ondt begär, Som
öfwenwäl motstretar. Och fastän man på
nytt född är, Til synd det likwäl retar. Men
blie

30. Låt dig nu längre ej förföra, Af sa-
tan, werlden och ditt kött, Ut syndigt tän-
ka tala göra. Wår JESUS har ock för dig
dödt, På det du skal hans egen bli, Och
fri stån satans slafweri.

31. Beslita dig at sönderslita De band,
hwarmed du fången är. När fienderna dig
anlita, Ut hafwa synd och dårskap kår; Så
gif dem genast korrt afflag, Och war dem
aldrig til behag.

32. Ju längre synden man bedrifwer Och
rusar fram i öfwerdåd, Ju swårare det då
wißt blifwer, Ut bättra sig och winna nåd.
Besinna det, och wänd strax om, Gud kom-
mer snart med död och dom.

33. Af hjertat Gud om nåd åkalla, Ut
göra bättring som är sann: Ut ångra, hata
synder alla, Och tro på werldens Trålser-
man, För hwars förtjänst, samt blod och
får, Med tron tilågnad, nåd du får.

34. Utöfwer falska Christna arma, Som
witit af från lifsens stig, Och uti synda-
yrans larma, O HErre Gud förbarma dig!
Gif nåd at de må wända om, Och bli din
barn, o Fader from!

Bihang.

Utur Ondas Ordspråk, som fördärfwa
Goda Seder, wederlagde af Guds
Heliga Ord och det Sunda Förnuftet: I
Kärlek til Gud och Nästan, skrefne af Bi-
skopen Doct. Pontoppidan, och tryckte i
Stockholm år 1767; hwilken lilla Skrift
förtjänar at läsas hel och hållen. Såsom
närmast öfwerensstämmande med föregå-
ende Sånge införes här följande. "Hvem
kan lägga hwart ord på wigtstålen? Det
kan, genom Guds hjelpande nåd, den göda,
som wakar öfwer sitt hjerta, af hwars full-
het munnen gerna talar. David säger Ps.
34: 14. och efter honom Apostelen Petrus,
i Ep. 3: 10. Den där wil älska lifwet,
och se goda dagar, han stille sina tungo
ifrån det ondt år, och sina läppar, at de
icke tala bedrägeri. Sant är det, som Ja-
cobus säger Cap. 3: 2. I mång stycke fele
wi alle, men den där icke felar uti et ord,
han

han är en fullkommen man. Detta kan lånda de rättfinta, fast swaga Christina til tröst, som med alt deras goda upsat, waksamhet och försigtighet emot tungans synder, ändock under tiden falla et obetänkt ord, til sin nåstas bedröfwelse och förargelse, hwilket de gärna med penningar wille återköpa, och därföre blifwa alt mer och mer försigtige i sitt umgånde med werlden. Men de, som akta tungans synderinga, och fråga ej efter hwad de tala, sedan det är allenast ord och iefe gärningar, förglömmande hwad Jacobus säger i samma 3:dje Cap. wers 5, 6. nemligen, at tungan är en klen lem, dock en werld full med orätt: och at den uptänder all wår begärelse, då hon uptänd är af helfwete: Sådane storpratare och munwige, säger jag, böra weta, at de ej höra Christo til, så länge de ej wilja späka, twinga och korsfästa tungan, så wål som andre köttlemmar. Och om de än i andra affeender wilja synas tjåna Gud, så säger dock samme Apostel uttryckeligen, at deras Gudstjänst är fåfång, endast därför, at de ej styra sin tunga. Intet kan wara uttryckeligare emot ofwannämde falska ordspråk, än hwad Sanningens munsielf talar, Matth. 12: 34 = 37. I hugg-

ormars afföda, huru funnen i tala nå-
got godt, medan i ären sjelfve onde?
Men jag säger eder, at för hwart och et
fåfångt ord, som männifforna tala, skola
de gbra råkenfkap på domedag. Af din
ord skal du blifwa rättfärdig hållen; och
af din ord skal du warda fördoömd. Wäger
man då det, som är af wärde, ja, iaktager
det noga intil lod och qwintin, då böra
och wift Ord läggas i wägskålen, då ej
mindre än Salighet och Fördoömelse på dem
beror, så wäl som på våra gärningar”.

Det är en sådan öfwerensstämmelse
emellan hjertat och tungan, at de gärna
tillika bewekas öfwer en ting: Därföre ta-
lar och hwar männiffa helst om det, som
hon måst har lust och behag til. Är wårt
hjerta fullt af Gud, kan wår tunga icke
försumma at tala om honom. At wi Christ-
ne så sällan hafwe något Gudeligt tal,
gifwer nogfamt tillkänna, at wi icke haf-
we någon synnerlig kärlek til Gud. Är
icke Jesus i wårt hjerta, så äre wi alde-
les oöudaktige. Är han där boendes, och
wi icke frögda oss öfwer wår dyra Gåst,
så äre wi helt oförståndige. Frögde wi
oss öfwer honom, och tale icke om honom,
så äre wi aldeles otacksamme. Som jag
altid,

altid, min Gud! wil tänka på Dig, så wil jag och allestädes tala om Dig, och hwar-
est jag icke finner någon lägenhet därtill,
där wil jag sjelf gifwa tillfälle; Men dock
tillika bruka en Christelig försigtighet, at
ej utkasta pärlor för orena kreatur.

Läs jämwäl Doct. Joh. Fred. Fresenii
förswånskade Afhandling om en Arm Syn-
dares Rättfärdiggörelse inför Gud, sid.
301 til 308, samt Kyrkoherden Magist.
And. Bålds Prädikan på 20 Söndagen
efter Trinitatis, i des Epistel-Postilla, och
hans Beträktelser öfwer Christi Lidande
sid. 611. Så och följande ställen; men war
icke en glömsker ordets läsare, utan des
görare. Ps. 1: 1, 2. 15: 1=3. Ordsp. 10:
19=21. 13: 3. 15: 21=23. 16: 23, 24. 20:
15. 21: 23. 29: 20. Pred. 3: 7. 5: 1, 2, 5.
Syr. 5: 12=18. 20: 7, 8, 22. 23: 7=17.
28: 28=30. Matth. 5: 34=37. Col. 3: 8, 9.
4: 6. Jac. 1: 19. 5: 12. Sw. Psalm Bo-
ken, N:o 1: 3. och N:o 297: 3.

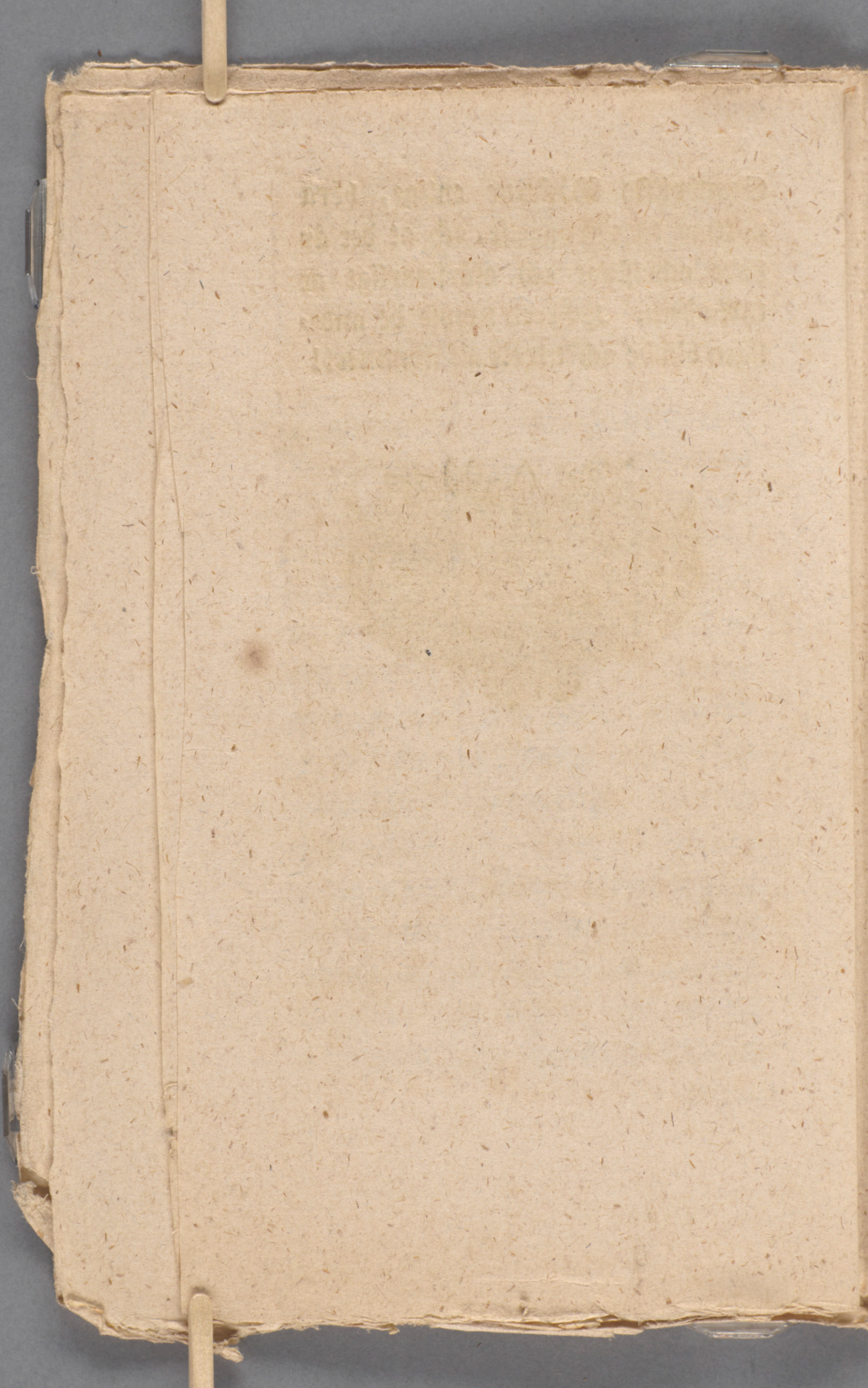

Nödig Erindran.

Smedan man med grämelse förspordt, at någre werldsälskande och förförifke människor, som söka föræna ljus och mörker, hafwa om desse Sånger och flere skrifter, de der blifwit utgifne, för at befrämja en practisk Christendom, sålt obetänksamma utlåtelse och, efter sitt föttsliga sinne, sökt förtyda åtskillige ställen i den Helga Skrift; Förden skull, och på det enfaldigt folk icke måtte förledas til at sättja tro til sådant ogrundat prat och wika ifrån sanningen, har ansedt's nödigt, at erindra, det alle ardelige skrifter, som blifwit wederbörligt censurerade, äro med Guds Ord och
Sym-

Symboliske Böckerne enlige, böra
nyttjas til uppbyggelse, och at det är
både ochristligt och oförsvarligt at
tadla dem. Herren uplyse de ande-
ligen blinde och utrote alt skrymteri!

Bli'r dock genom nåden spåkt, När trones hand
är ståds uträckt Til hulda Frälsermannen.

18. Mot satan, werlden och sitt kött, En
Christen troget kämpar. Bli'r man i denna
friden trött, Och lustan ej strax dämpar, Kan
den snart öfwerhanden få, Människan döddlig
synd begå, Och Herrans nåd förlora.

19. Som en sann Christen detta wet, Och
infer alla faror; Så warnar han för otro-
het, För alla synda-snaror, För all förar-
gelse, alt swef, För syndigt tal, Skämt, löje,
lek, För alt hwad Gud misshagar.

20. Och efter ingen blifwer frönt Med här-
lighetens krona, Men blir med ewigt qual
belönt, Som ej behållit trona; Och tron för-
loras kan snart nog; Så har ej eller någon
fog Slit warning at förakta.

21. Så mycket mindre som det är Wår
plikt at nästan rätta. Gud bjuder oss, som
hans ord lär, At efterkomma detta. I an-
 annat fall, wi tage del Uti wår nästas synd
och fel, Och få det drygt umgälla *).

22. En Christen älska wil och bör Sin JE-
sum mer än annat. Han wet at den det icke
gör, Är, som det står, förbannad **): Och
at den som har Jesum kär, Hans glada
skuldighet det är Guds ära at befrämja.

23. Han

*) 3 Mos. 19: 17. Gal. 6: 1. Col. 3: 16. Ebr.
10: 24, 25. Jac. 5: 19, 20.

**) 1 Cor. 16: 22.

23. Han söker at med största flit Sin Jesum trogen wara: Ut ha til honom all sin lit J glädje, sorg och fara: Ut från hans nåderika bröst Så hämta och åtnjuta tröst, Så smaka himla winet.

24. Ut ut från onda werlden gå: Ut med en helgad tunga Med Själawännen tala få, Samt Brudens wisa sjunga, Och högt beprisa denne wän, För det han of har löst igen Från död och satans wälde.

25. För det han lagen har uppfyllt: För det han pinter blifwit, Och lidit pinan wi förfyllt: För andans pant han gifwit: För det han öpnar himlens port: För all den nåd han med of gjort, för det han för of beder.

26. Hwad annat är af sådan wigt? Hwad kan wäl mera häta? Hwad är som kräfwer större plikt, Än at of finna låta Hos Trälsaren, wår högsta skatt? En Christen är städs dag och natt Hos Jesum med sitt hjerta.

27. Han tänker äfwen på den ro Guds folke står tillbaka; Uppmuntrar til rättskaffens tro, Samt troget bedja waka, Förgåta det til rygga är, Och wända sig med alt begär Til denna roligheten.

28. Hwad nödigt är, så talar han Om timeliga saker, Och om hwad eljest gaana kan; Hwarwid det ordet: waker, Är jäm wäl då hans tänkeskrift, Ut icke något syndagift Sig måtte få insmyga.

29. Han af förfarenhet har lärdt, Ut det man aktar ringa, Ell' ock at intet wara wärdt,

wårdt, Snart kan til trögghet bringa, Ja
störa själens ro och frid, Om man slift fel ej
kännes wid Och Gud om tilgift beder.

30. Just detta ock en orsak är, Att de gå
snart tillbaka, Som wilja skonas för besvär,
Att skadligt alt försaka. En Christen om sin
nåstas själ, Så om som om sitt eget wäl,
Til trohet all förmanar.

31. Han talar ock i rättan tid, I alt som
honom ägnar: Guds åra, sanning, ordning,
frid, Men ej ostick han hägnar. Tror han
sitt tal ej gagna kan, Men mot wränghe-
ten söta an; Han heldre tiger stilla.

32. För swin ej pärlor kastas bör, Och he-
ligt ej för hundar. Den som förakt af ordet
gör, Och ej Guds nåd åstundar, Man lemne
til Guds tålmod, Och bedje, at, för Jesu
blod, Gud honom må uplysa.

33. En Christen, som bepröfwad är, Up-
bygger wisligt andra: Hans hela wandel
wittne bär Mot dem som syndigt wandra.
En nyß omwänd antage råd, Förkofre sig i
Herrans nåd, Och sedan nästan rätte.

34. O Jesu, rika nådes-brunn! Din nå-
de oss förkunna, Att til din åra wi wår mun
Må städs uplåta kunna, Ja, tänka, tala,
göra så, Att dig wi ewigt prisa få I him-
lens sälla rike!

Falska Christnas Kännemärken.

Uf hjertats fullhet talar munnen. Det skön-
jes äfwen ljusligt här. När männ'skan
blifwit öfwerpunnen Uf satan, werld och
ondt begär, Är hjertat fullt med synd och
skam, Och dårligt tal bär munnen fram.

2. Blind är wist den, som tror och säger,
Att sådant tal oskyldigt är, Den synd har
kändt men nåd nu äger, Samt Jesum i
sitt hjerta bär, Han brukar ej onyttig ord,
En mindre warder sleuhet spord.

3. Wål kan ibland en Christen fela I
något ord och annat mål; Men aldrig wil
han hjertat dela, Och ej upsätlig synd han
tål. Han wet at Gud kan icke bo Hos den
som har i synden ro.

4. Märk, när Gud bor i Mån'skans hjer-
ta, Så werkar han där alltid godt: Då kän-
nes minsta synd med smärta: Då ångrar man
straxt swaghets brott: Man då för synden flyr
och råds: Man wakar, beder, kämpar städs.

5. Men den som går sitt kött tilhanda
Med någon synd, som råda får, Han står
emot den Helga Andan, Att han med nåd,
som förut går, Får icke werka bot och tro
Och hjertat taga til sitt bo.

6. Upsåtlig synd, ehuru ringa, Tillstånger
åfwen liffens port, Och kan i afgrunds pi-
nan bringa, Om människan i den far fort.
Synd är alt hwad af tron ej går, Och hwar-
af Gud ej åran får.

7. Här af bör du förstå och weta, Att dår-
ligt tal fördömligt är, Och hwarken swag-
hets synd bör heta, Ell' loflig ro det inne-
bär. Har Gud til fåfång ord mishag, Fast
mer til ord af gröfre slag.

8. Du wil din synda-wana följa, Inbillar
dig at det går ann Dig under skrymtekap-
pan dölja, Så at din flård ej synas kan:
Men tungomålet råjer dig, Att du är stadd
på onder sig.

9. Ty, som ock HErrn JEsus säger, Att
trädet kånnes af des frukt; Så åfwen den
sann tro ej åger, Framflåsar döda trones
luft, Och kånnes af sitt tal igen, Att han
är onda werldens wån.

10. Att rena hjerta, mun och tunga Med
JEsu Christi dyra blod: Att om Guds werk
och nåde sjunga, Och tacka HErran, som är
god: Att tala det som Christligt är, Med
wished, som Guds ord of lär.

11. Att sina ord först öfwerwåga, Och wål
betänka JEsu dödd: Att et beståndigt sållskap
plåga Med wånnen, som är hwit och röd *),
Och i hans helga fotspor gå, Wil werlden
ej förstå sig på.

12. Att

*) Hdg. Wis. 5: 10.

12. Ut gå på breda synda-banan, Förföra
och förförde bli; Ut fara fort i gamla wa-
nan, Ha många hellre nöje i, Än med korb-
bärarena få På smala himla-wägen gå.

13. Bespottaren sin röst uphöjer Mot Gud,
sann dygd och religion: Swärjar'n sin djefla-
boning röjer: En hatsfull talar ur sin ton:
Afunden bär sitt foster fram: Horfkarlen qwä-
der om sin skam.

14. Den wrånga söker ofta göra af suro
sött och svart af hwitt: Den stolte låter sig
stort höra, Högfärden rosar kramet sitt, Drin-
karen talar om sitt win, Belackaren hörs
grof och fin.

15. Skämt, gåckeri, skratt och löje, Hi-
storier, fabler och hwad mer, Är äfwen fal-
ska Christinas nöje. Guds helga namns mis-
bruk ock sker Af många dese, hwilkas ro
Utwisar deras döda tro *).

16. Den som måst bruka kan sin tunga,
Och är på galenskaper rik, Ut säkerhetens
wisa sjunga Verömmes såsom sällskaps lif,
Samt munter, rolig, artig man, Och ej för
mycket samwetsgrann.

17. Men den som Christeligt wil lefwa,
Beslita sig om helighet, Och sig i dårskap ej
inweswa, Är falska Christina til förtret: Han
är dem swår, ock til at se: Han blir be-
mött med hat och spe **).

18. Af

*) Se Doctor Rambaks förswensskade Betraktel-
ser öfwer Guds Råd och människors salighet,
sednare Delen, pag. 45.

**) Wisb. 2: 6 = 20.

18. Af många, som Guds wilja weta, Och äga läran klar och ren, Får ofta synden loflig beta Och nådens werk et skrymte-sken, Ja dårskap och melancholi, Gudsfruktan kallas gyckleri.

19. Skönt skrymtaren kan något prata Om Gud, om nåd och Christendom Bland dem, som synd och dårskap hata; Så wänder han dock bladet om, Och är en talsför syndens tolf, Så snart han kommer bland sitt folk.

20. Men hwad delaktighet har ljuset, Med mörkret och med mörkrets far? Har denne inne hjertehuset, Så har han i sin tjenst dig qwar. Och at i sanning det så är, Med ord och werk du wittne bår.

21. Den som med Jesum ej församlar, Ej talar som en Christen bår, Han wist i andlig blindhet famlar, Och mången själ från Jesum för, Hålst af enfaldigt folk och barn, Som ej se satans fina garn.

22. Betänk, at Christnom icke höfwes, Slem ord samt skämt och gäckeri *); Hwar med Guds ande ock bedröfwes **). De som ha nöje dåruti, Och båra sig så illa åt, Utöfwa synd med fullt uppsåt.

23. De skola säkert räkning göra På domedag för fåfång ord, Och syndigt tal de låta höra, Om ej sann bättring blifwit gjord, Ja, för hwar tanke, gärning, stund, Förstuten nåd, wiswårdat pund.

24. Fast

*) Eph. 5: 4. 4: 29, 30.

***) Om med sådana syndiga öfningar bortdrifwes, när han med sin förekommande nåd natkas hjertat.

24. Fast falska Christina detta weta, Och
det i helga Skriften står, Fortfara de än-
då at streta Mot Gud och sanning är från
år, Förslösa nåde-tiden kortt, Och gå från
Gud alt längre bort.

25. Si! så kan satan männ'skan söfwa 3
synd och köttslig säkerhet, Och henne nådens
ljus beröfwa, Alt hon ej annat ser och wet,
En at hon går til ljusens land, När hon
är snård i mörkrets band.

26. Och fastän mången kan wäl finna Til
någon del sin synd och skam; Så menar
han sig likwäl hinna Til nådastolen komma
fram, Och få tilgift för Jesu skull, När
han skal läggas ner i mull.

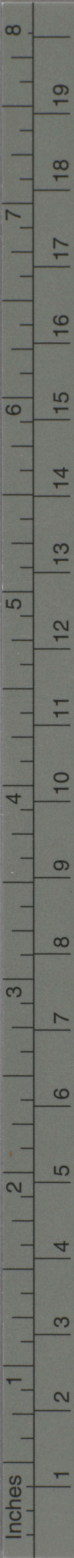
27. Nu wil han ouphörligt synda, Och
stå den Helge Ande mot. När döden kom-
mer, wil han skynda, At wända om och gö-
ra bot; Alt utur syndens djupa dy Til hö-
ga himlens rike fly.

28. Men huru kan du dig inbilla, At du
skal nåde-lönnen få, När du wil nåde-tiden
spilla Och fara fort i köttet så? Wet, den
som i sitt kött här sår, Fordärf han wist
uppkära får *).

29. Wil du med werldens wänner tjuta,
Och nöje ha i dårars hop; Så får du lön
ock med dem njuta Uti asgrundens djupa
gröp, Där du för alt ochristligt tal Uppfyl-
las skal med ewigt qwal.

30. Låt

*) Gal. 6: 8.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

